HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

חומו אתה משליך בו' כל איסורין. שנאמר בהן לא תאכל כגון זה ומדאיצטריך קרא למכירה לא מצי למילף טעמא דלא לאו אותו הוא לחמיצ קרא למצותיה איצטריך שאין הקב"ה מקפח שכר כל בריה ונאמר במכירה לא יאכל לשון שמות יח) לפיכך הקפידה תורה ליתן שכרו וכבד [שכר][1] שכלך מן העובד כוכבים שהגבלה ימכור לנכרי וטרפה לכלב: **ור"מ.** דנפקא ליה איסור הנאה בשאר איסורים מדפרט בגבילה בשלמא פרט היתר לטרפה לגופיה איצטריך למיפרט בה היתר משום דלא לאו לפרט בית הוה למיגמ ליתסר בהנאה אלא אותו למה לי. ומשני לאיסור הנאה מוקי שנשחטו בעזרה דנפקא לן[2] והו מדכתב (דברים יב) כי ירחק ממך המקום וזבחת ואכלת בשיחוק מקום דהיינו חוץ למחנה שכינה אתה זובח ואוכל ואי אתה זובח ואוכל בקרוב מקום[3] ומשום לחין מפורש בהן לאו בהדיא בגבילה איצטריך למילף להו איסור הנאה מהכא והכי משמע אותו שנשחט משום חוץ למחיצה אתה משליך בלבך להא מהאי קרא ובשר בשדה טרפה נפקא לן איסור מחיצה בגון הושיט העובר את ידו בשעת שחיטה בפרק בהמה המקשה (חולין סח:) אבל יש לך אחר שנאכל בלילה הראשונה ואיזה זה זה חולין שנשחטו בעזרה:

חולין שנשחטו בעזרה. להקיש בהנאה להו לחלוייתא.

דקלוסין (לקמן נח.) לאיקוטי בה: **שולח אדם ירך לנכרי.** ולא מלכינן ליטול גידה ולא גזרינן שמא ירצה ישראל מכירו בשיעוגנה לו וילך ויקנה אותה מן הנכרי וכשבור שיטול גידה הואיל ומתחת יד ישראל יצתה ויאכלנה בגידה: **מפני שמקומו ניכר.** שם הוא נטול ואם לאו. שמעינן מינה מיבעי דגיד מומר בהנאה וקשיא לר' אבהו: **פיל וחלנה וגידה הוסרה.** לפיכך כל חלב וכל גיד מותרין בהנאה שהן בכלל לגר תאכל בשעריך תתננה ואכלה[ט] שגם הן קרויין עמה נבלה והכי לך היתר הנאה גלאו דגיד ל"ש נבילה ול"ש כשירה: **הניחא למ"ד יש בגידין.** טעם בשר הרי הוא בכלל נבילה: **אלא למ"ד אין בגידין.** לאיסור נותן טעם בשר אם נתבשלו עם הבשר אלמא לאו טעם בשר הוא ואלו נבילה מיקרו אלא בעלמות להן עץ בעלמא ולא איסתרי בכלל נבילה ועץ הוא והתורה חייבה עליו מאי איכא למימר. ופלוגתייהו בגיד הנשה(חולין קנ:): **ור"ש פוטר.** לגמרי. מבהמה טמאה פטור דקסבר אין בגידין בנותן טעם בשר ומגיד נמי פטור דכי אזהריה רחמנא לגיד הישה בשאר בהמה דמותר להיות בהמה טהורה דכי משמע גיד לא תאכל הא בשר אבל טמאה לא אזהיר על גידה וכי מפרשי לה בגיד הנשה(שם קפ.). ולרבי שמעון כי נמי לאסור גיד טהור אפילו בהנאה אלמא לא תאכל איסור הנאה מבשר טהורה שנאכל בנבלה היא לר"ש דלאו בכלל נבילה היא לגבי בהמה טהורה דכי יהודה מחייב יש גידים בנותן טעם כדקתני רבי יהודה גיד בכלל בשר וכשהותרה נבילה הותרה גם היא: **אלו ואלו.** שיש בהם הפיימיות הנשפכין על יסוד מערבי של מזבח החילון ושיש בהם מהות החילונות הנשפכין על יסוד דרומי יוצאין מן היסוד לרצפה דרך שני נקבים קטנים: **ומפערכין בחמה.** סילון שהיה עובר בעזרה: **ויוצאין לנחל קדרון.** כמו לנחל אימן (דברים כא) עמק: **לגננים.** בעלי גנות לזבל: **ומועלין בהן.** כלומר אסור להנות מהן בלא דמים מפני שהן של הקדש. מכל מקום הם מותר בהנאה: **דמים המפנסין.** שמקורות בהנאה שהרי קדש הן שקדשו בכלי שרת וכתיב (שמות ג) כל הנוגע בהם יקדש:

ולחזקיה

ו"ג דמ"ד דמ"כ הוה משמע לרבי מאיר ורבי שמעון מועלין בו מן התורה אלא מ"ג מאי טעמא אין מועלין ואמתני' קאי דקתני דם נמחלה אין מועלין בו: **מה מים מותרים אף דם מותר.** אף על גב דדם קדשים שאין נשפך כמים לא הוקש למים מ"מ כיון דמשמע קרא בדם חולין דשרי בהנאה ולא מחלב דידיה היינו מלבה ולא בהנאה הוא שבא דאין שלוח אדם ירך שגיד הנשה בתוכה וכו'. ושנינן קסבר ר' אבהו שכשהותרה הנבלה היא וחלבה וגידה הותרה, כי הנבלה כמות שהיא **ואימא** כמים הניסכים על **גבי המזבח.** לא פריך למילף דם לאסור בהנאה דממילא ידעינן מלא מחלב בהנאה לא מצי למילף דשרי בהנאה[ט] **ומחלב**

אותו אתה משליך. פ"ה דבלאו אותו לא מצי למידרש מגופיה דקרא למילף שאין הקב"ה מקפח שכר כל בריה והר"י הלוולינ"ש מפרש למילף שאין עובר עוברו של חבירו יוצא דרים נמי קדשים שילפו מון למחיצתם דמקרא דבשר בשדה טרפה[א] (חולין סח:) והוה אסרינן יד העובר בהנאה מדאיתקש לקדשים לאסור בהנאה כדאמר[ט] כל שנקודש פסול נתן מזבח ולכך איצטריך לאותו לכל איסוריה:

חולין שנשחטו בעזרה או דאורייתא. פ"ה איסור הנאה ולא משמע פשט ההלכה כן אלא לגמרי קאמר לאו דאורייתא וכן פסוף שמעתא גבי הא דאמר מיכא ביניייהו חולין שנשחטו בעזרה מי אפשר לפרש בעזרה ממש[כ] ובפרק מי שאמר הריני נזיר ושמע מבירו ואמר ואני (נזיר כט: ושם) פריך למ"ד כדי לחנכו במצות הא קמייתי חולין לעזרה ומשני קסבר חולין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא ולא לענין איסור הכילה הוו לאורייתא אלמי מיקשי ליה היאך הקרבן נאכל דמשמע התם שנאכל וקאמר לרשב"ג דאמ"כ בפ' לאו הכי נמי דאמר בהנאה דתניא גיד הנשה[ה] מותר בהנאה דברי רבי יהודה ורבי שמעון אוסר והרי דם שחיטה דאמר רחמנא אמר[ב] כל נפש מכם לא תאכל דם ותנן[ו] אלו ואלו מתערבין באמה[ז] ויוצאין לנחל קדרון ונמכרין לגננין לזבל ומועלין בו שאני דם דאיתקש למים דכתיב[ג] לא תאכלנו על הארץ תשפכנו כמים מה מים מותרין אף דם מותר ואימא כמים המתנסכים על גבי המזבח אמר רבי אבהו כמים רוב מים מידי רוב מים כתיב אלא אמר רב אשי במים הנשפכין ולא כמים הניסכין ואימא כמים הנשפכין לפני ע"ז התם נמי ניסוך איקרי דכתיב[ד] ישתו יין נסיכם

(חולין ק:) דגיד הנשה אסור לבני נח וקשבר משום לבני עור לא תמן וגו' ואומר ר"י ללא קשה מידי ללא קאסר אלא לבני יעקב דוקא דקודם מתן תורה אינקו בני נח להה לא ניצוים בפיקוי[ב] ות"ת מיקשי לאזקיה מדבי שמעון דסבירא ליה ללא מאכלו איסור הנאה משמע מדאסר גיד הנשה[ג] וי"ל כיון דסבר אין בגידין בנ"ט שבשר הוא לכי אסור בהנאה נמי אסור ללא שייכא ביה אלילה[ט] ת"ק חזקיה לא סבר כרבי שמעון אלא כרבי יהודה דלכתורה נמי לא אתיא אלא כרבי יהודה מאיר פשיטא לן לעיל מדאיצטריך למיסרי נבילה דכל איסורים אסורים בהנאה וכן לקמן (לף כג:) גבי יתיב הסוח מרבנן פשיטא ליה לגמרא דלרבי מאיר גמר מנבילה[ז] והא דקאמר לקמן מ) לימא כתנאי היינו לרבי אלעזר דחזקיה לא מצי אתי כר"ש: **והרי דם דרחמנא אמר.** משמע דדם לא הוי בכלל בהמה מדלא מצריך[ה] ונקטה לר"ת דאמר בהמוניא יין (שבת עז. ושם) דם נבילה ב"ה אלא כשיש רציעת דם הואיל ויכול לקרום ולעמוד על מיא אלמא מקיא ליה כשבר ואתי ר"י דהתם לאו משום דמחשיב ליה כשבר אלא יש שום פסוק דדרשינן מיניה דדם נבילו טמא ומקבלת מטמיאין ברציעי כדאמר התם[ו] אבל בלא ריבוי לא מחשבינן דם כשבר ומטמיא (לף ז. ושם) נמי מפיק דם הטחול מזוח לכם הטמא ומסרב גופיה לא ידעינן ליה[ט]:

מועלין בהן. מדרבנן ולא מדלוייתא דבפוף הוליפו לו (יומא עג: ושם) אמר מין לך דבר שנעשה מצותו ומועלים בו ומוקי' דבמעילה בפרק ולד חטאת (לף יא.) ת"ר מועלים בדמים דברי רבי מאיר ורבי שמעון וחכמים אומרים אין מועלין ופלוגתתם אחר שיצא לנחל קדרון דקודם זריקה קמני ר"ש התם לאין מועלין בו[ז] והיה שם בספרים מאי טעמא דמ"ד אין מועלין[ח] ת"ש דתנן ר"ש אומר משום ר' יהודה אלא מידי דהוא בר אכילה, וגידים לאו בני אכילה ניהנה דילת בהו בנותן טעם. (אינו והתנן ירך שנתבשל בה גיד הנשה וכו') ואמרינן מאן אית ליה האי סברא דאין בגידין בנותן טעם ר"ש, ר"ש הכי נמי דאוסר בהנאה, דתניא גיד הנשה מותר בהנאה דברי ר' יהודה ור' שמעון אוסר. והרי **דם** דכתיב לא תאכל דם ומותר בהנאה, דתנן ונמכרין לגננין לזבל ומועלין בהן. ודחינן שאני דם דאיתקש למים שנאמר על הארץ תשפכנו כמים כו'.

ו) קדושין נח„ ב) [לקמן כג: קדושין נח. מיל כט: ב"ק עב.], ג) חולין לג:, ד) [לקמן כג:], ה) חולין ק:, ו) ע"ז מד. יומא מ:, ז) בכמ"ע וד"ע ליתא שכר, ח) [קדושין נז:], ט) [דברים יד], י) [לקמן כד.], כ) גי' רש"ל בפרק וע"ש, ל) [מנחות פפ"ג], מ) שם, נ) [ע"ל כו'], ס) [וע"ע בתו' מנחות קד ד"ה הוסילן], ע) [וע"ע תוס' חולין לג. ד"ה דם].

תורה אור השלם

1. עַל כֵּן לֹא יֹאכְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גִּיד הַנָּשֶׁה אֲשֶׁר עַל כַּף הַיָּרֵךְ עַד הַיּוֹם הַזֶּה כִּי נָגַע בְּכַף יֶרֶךְ יַעֲקֹב בְּגִיד הַנָּשֶׁה: בראשית לב לג
2. עַל כֵּן אָמַרְתִּי לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל נֶפֶשׁ מִכֶּם לֹא תֹאכַל דָּם וְהַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכְכֶם לֹא יֹאכַל דָּם: ויקרא יז יב
3. לֹא תֹאכְלֶנּוּ עַל הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכֶנּוּ כַּמָּיִם: דברים יב כד
4. אֱשֶׁר חֵלֶב זִבְחֵימוֹ יֹאכֵלוּ וְיִשְׁתּוּ יֵין נְסִיכֶם יָקוּמוּ וְיַעְזְרֻכֶם יְהִי עֲלֵיכֶם סִתְרָה: דברים לב לח

מוסף רש"י

ואי אתה משליך לכלב חולין שנשחטו בעזרה. ומכי משמעמא מוקי מיניה, דאלו הכי קשיא מאי קאי, כשבר היינו חוץ למחיצתו, כגון עובר שהוליא אם ידו בשחיטת אמו ילפינן להו מהכי קרא לאיסורא, ובשר בשדה טרפה שיצא בשר חוץ למחיצתו בגלוי כשדה שאין לו מחיצה, הרי הוא כטרפה ולא תאכלנו, ומיעטו בפיקיה בכלל אם שלילתן אותו למעוטי חולין שנשחטו בעזרה, ולרים הכי אותו הוא דמיבעי ליה למיכל בשר חוץ למחיצתו בגלוי כשדה שאין מחיצה, ולכלב אם שלילתן אותו למעוטי בהנאה, ולא חולין שנשחטו בעזרה הלמדנין ע"י כתיבה ממילה, **לחמורין** (קדושין נח.). **שולח אדם ירך לנכרי.** ואין חוששין שמא יחזור וימכרנה לישראל ויאכלנה בגידה, דהיין דשלמא היא מקומו של גיד הנשה היה ניכר אם נתעוה היומנה, ולכך מכין ליטול ומוטלו (חולין צג). **אלו ואלו.** דמים המיוצים שמייחן נשפכין על יסוד מזבח המילון והן יוכלין מן היסוד לרצפה (ע"ז מד. וכע"ז יומא נח:). **מתערבין באמה.** סילון שבעזרה היוצא לנחל קדרון (יומא שם). **לגננין.** בעלי גנות (שם) לזבל גזומיהן (ע"ז שם). **ומועלין בו.** יש בהן איסור ליהנות בלא דמים (יומא שם) לאו קרבן מעילה קאמר, דאין מעילה בדם קדשים, כדאמרינן בפרק הוליפו (ו, בלא אסור ליהנות מהן בלא דמים (ע"ז שם).

מוסף תוספות

א. דרשינן לאסור כל דבר שיצא חוץ למחיצתו וכגון הוציא העובר את ידו לחוץ ו... מוס' כרלש"ם. ב. אבל שאר אומות לא. מוס' כרלש"ם. ג. דכתיב ביה לא תאכלנו. מוס' שלנ"ן. ד. שדווחק לומר סבר לה כר' יהודה. שם. ה. כדמשני לעיל גבי גיד. מוס' כרלש"ם. ו. הואיל ויכול לקרוש. שם. ז. א"כ קשה דר"ש אדר"ש. שם. ח. אמר עולא אמר קרא ואני נתתיו לכם שלכם הוא. שם. ט. דמצי למימר דמים דקרא לאו במים המותרים מיירי. מוס' שלנ"ן.

גליון הש"ס

גמ' ור"ש אותו אתה משליך לכלב. תמוה לי למימ מה למימ' ר"מ למימ גר ומחר נכרי בין במכירה ובין בנתינה היינו לפי המימ דכתיב אותו אתה משליך לכלב כל איסורין קרא בשר בגבילה איצטריך לגר תאכל בשר נבילה בהנאה מ"ה לא למימ לדבריהם ככתבן ניין דלא מייתר קרא. אבל אלו לא היה כתוב אותו מהיעוד מקרא דנבילה דלא תאכל כל איסור הנאה משמע היינו מומרים בשמת למימ' דקרא אמי לדבריהם ככתבן ול"ע: **רש"י** ד"ה ור"ש. ומשום דאין מפורש בהן לאו ובו'. ק"ל הא מכל מקום גילף מקרא דלא תאכל כל תועבה דגם הנאה במשמע ל"ש. וכן קשה ל"י דס"ל חולין שנשחטו בעזרה לאו לחלוייתא דלעיל רש"י דשמעון דשמעון שנשחטו בעזרה לאו איסור הנאה מבשר טהורה שאר כל איסורין שבתורה, אלא אסורין לכלבך, ור' מאיר, אותו אתה משליך לכלב ומותר בהנאה ואינך משליך חולין שנשחטו בעזרה, וקרא בנבילה הוא דאתא, ור' יהודה איסור חולין שנשחטו בעזרה אינו מן התורה. ומותבינן לר' אבהו הרי גיד הנשה דכתיב ביה על כן לא יאכלו והוא מותר בהנאה, דתנן שולח אדם ירך שגיד הנשה בתוכה וכו'. ושנינן קסבר ר' אבהו שכשהותרה הנבלה היא וחלבה וגידה הותרה, כי הנבלה כמות שהיא

[ח א מיי' פ"ג מהלכות שחיטה הלכה ב]:
ח ב מיי' פ"ח מהלכות מאכלות אסורות הל' יז סמג לאוין קלט טוש"ע י"ד סי' סה סעיף יא:
ט ג מיי' פט"ו שם הל' ו סמג שם טוש"ע שם הל' ח סעיף ט:
י ד מיי' פ"ד שם הלכה יח ופ"ח הלכה ה:
יא ה מיי' פ"ח שם הל' (טו) [יד] טוש"ע שם ס"ק:
יב ו מיי' פ"ג מהלכות מעילה הלכה יא: